

ord kender ingen alder

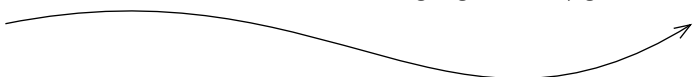
Tekst og fotos: Ole Jeppesen

Han fortryder intet, selvom han har levet hårdt og godt. Jo, måske at han aldrig lærte at betjene det klaver, som moderen bragte ind i barndomshjemmet. Han er aldrig blevet bredt anerkendt eller velkendt, nok især fordi han aldrig har villet lade en forlægger rette et eneste komma i sit materiale og derfor er blevet afvist igen og igen af de større forlag.

Ole Lillelund har nu på ukuelig vis rystet den danske undergrund i 70 år. Fra sit flyverskjul i Ballonparken på Amager lader han fortsat ordene strømme, så han og man næsten glemmer at trække vejret.

Undergrundspoeten **Ole Lillelund** fylder 70 år til oktober. Han siger selv om sit liv, at det har været et skønt sammensurium af sex, drugs, rock'n roll og en evig kamp mod den etablerede kunstverden og for den lille mand.

„Alder betyder ikke en skid for mig. Det kan da godt være, at jeg ikke skriver lige så mange kærlighedsdigte, som da jeg var 17 år – men ellers har det ikke betydet det store. Faktisk er det de senere år kun blevet nemmere for mig at få mine ting udgivet, fordi jeg har

---

Ole Lillelund

Dansk poet, sanger, tekstforfatter, oversætter med mere.

Født 18. oktober 1942 i Odense

Uddannet lærer i 1971

Siden 1972 ophavsmand bag sangtekster til en lang række kunstnere, herunder Gert Vincent, Louise Ellerbæk og Mads Errboe DJBFA-medlem siden 1987 (sådan cirka...) Har i de senere år udgivet utallige digtsamlinger og lyd-cd'er med recitation og akkompagnement. Titler i udvalg: 'Sange fra kanten af en blå zafir' (2004), 'Guanoelegier' (2009), 'Mantra for det sagnomspundne intet' (2010), 'Forandring (777 Haiku)' (2011), 'Centraljyske Ganetoner' (2012), 'Darkness on the delta' med gruppen OCS-CPH (2012)

Udgiver efter planen en digtsamling/cd betitlet 'Aftryk af daoistiske frøer i luften' i begyndelsen af 2013.

Man skal aldrig give op. Hvis man læner sig tilbage og venter på en hjælpende hånd, sker der intet. Men hvis man klør på og glemmer sine hævninger og komplekser, uanset om de så er alders- eller kønsbestemte, ser jeg ingen grund til, at festen skulle slutte.

fundet sammen med forlaget Det Poetiske Bureau," fortæller Ole Lillelund.

Herefter begynder han på ét af samtalens utallige sidespring, nemlig beretningen om en dygtig kvindelig professor på Institut for Asienstudier, for hvem han på et tidspunkt arbejdede som forskningsassistent. Hun lærte ham blandt andet, at man skal være en streng, men retfærdig chef for sig selv. En huskekage fra de bonede gulve, som faktisk har præget Ole Lillelunds kunstneriske undergrundsliv:

„Man skal aldrig give op. Hvis man læner sig tilbage og venter på en hjælpende hånd, sker der

intet. Men hvis man klør på og glemmer sine hævninger og komplekser, uanset om de så er alders- eller kønsbestemte, ser jeg ingen grund til, at festen skulle slutte," siger poeten og får ild på en smøg.

Blodprop midt i en koger

Ole Lillelund har altid levet efter deviserne 'alt kan/skal ryges' og 'alle indskydelser skal følges'. Det har skaffet ham talrige surrealistiske oplevelser mellem himmel og jord. Det har også – nede på jorden – ført til to ægte-skaber, mindst to børn og intense studier på Gadens Universitet,

særligt rundt omkring i Asien, hvor han boede og rejste rundt fra 1972 til 1982.

Sådan har han levet, og sådan levede han indtil en majdag i år, hvor han pludselig blev lam i højre side.

„Jeg havde lige røget en fed joint og sad og overvejede at rulle nummer to, men så opdagede jeg, at højre hånd ikke virkede. Det gjorde højre ben heller ikke, så jeg måtte humpe ud på toiletet. Jeg tænkte, at det sikkert kunne soves væk – men situationen var uændret næste dag. Jeg fik fat i min datter, som straks tilkaldte en ambulance, da hun hørte, hvordan jeg havde det.“

beretter Ole Lillelund.

Blodproppen var ikke en del af planen. Nu, mange måneders genoptræning senere, er førligheden så småt så meget på plads, at Ole Lillelund igen kan holde om den blyant, som er hans genvej til kunstnerisk forløsning.

„Jeg kan skrive, og jeg skriver, men ud over det er helingsprocessen uhyre langsommelig. Det kræver en masse vilje, tålmodighed og medicin, men det går trods alt fremad,“ siger han.

Den langhårede digter kaster sig nu ud i en fortælling om den nye tatovering, der pryder hans bryst. Den er fabrikeret af svigersønnen og forestiller en sol, der

står op bag en løve. Et usbekisk motiv fra en moské i Samarkand. En anden historie.

Lastbil med unge kvinder nul interesse - mere

Bortset fra den formastelige blodprop har de sidste 10-12 år været Ole Lillelunds guldalder. Han oplevede i 2001 at få en P3's Uundgåelige med sin tekst til Louise Ellerbæks 'Hvordan mon du har det' og har siden da sendt digtsamlinger og albums ud i en lind strøm.

„Det er som en orgasme. Endelig har jeg mødt en forlægger, der forstår mig og har lyst til at

udgive materialet. Derudover vil jeg også gerne fremhæve og rose DJBFA for at give sådan nogle som mig mulighed for at køre lidt med klatten. Du ved, støtte til udgivelser, arbejdsophold. Jeg bliver sgu helt rørt,“ siger han med grøde i stemmen.

Fremtiden er rykket tættere på. Der er en masse ting, Ole Lillelund gerne vil have gjort, inden heldet slipper op.

„Jeg er en fandens heldig mand. Hvis jeg ikke havde været så heldig, var jeg for længst død af stoffer eller slået ihjel af gangstere i Hongkong. Men jeg er her, og derfor skal der skrives, læses op og performs. Der er skruet en

del ned for rock-blusset, men det brænder endnu. Teksterne til den næste bog er skrevet, og til november går vi i studiet og indspiller den medfølgende lyd-cd,“ lover Ole Lillelund.

I øvrigt vil han bare nyde, at han for 11 år siden opgav sin ellers notorisk promiskuøse tilgang til livet – og fandt kvinden i sit liv.

„Du kan sende en hel lastbil fuld af unge kvinder. Det interesserer mig ikke længere. Jeg elsker min kæreste højt. Hun har faktisk på egen hånd rejst Asien rundt, længe før jeg gjorde det, og ...“

Ordene strømmer igen.